

ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ (ANI)

Βασικός ιδεολογικός εκφραστής: Enrico Corradini

Βασικές ιδεολογικές αρχές:

- Στο εθνικιστικό περιοδικό *Il Regno*, παρουσιάστηκαν οι βασικοί άξονες της εθνικιστικής ιδεολογίας. Ο κοινωνικός Δαρβινισμός, ο ρομαντικός μπεριαλισμός, η απαισιοδοξία σχετικά με τη δυνατότητα των Λατίνων να ανταγωνιστούν τον αγγλοσαξονικό κόσμο και τους Γερμανούς, η περιφρόνηση για το δημοκρατικό πολίτευμα, η έμφαση στη δύναμη της θέλησης έναντι της λογικής και της βίας έναντι της αυτοσυγκράτησης.
- Το έθνος αποτελεί την ανώτερη και πιο αυθεντική έκφραση της κοινότητας. Κάτω από την αιγίδα του έθνους αναζητείται μια ιεραρχικά οργανωμένη κοινωνική τάξη, η οποία θα αντικαθιστούσε τον φιλελεύθερο κοινοβουλευτισμό.
- Θεωρείτο απαραίτητη μια πολιτιστική επανάσταση για την αναγέννηση των Ιταλών και για τη δημιουργία ενός «Νέου Κράτους» και του «Νέου Ανθρώπου».
- Σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής βασικός στόχος ήταν το ιταλικό έθνος να στραφεί προς μια επιθετική, μπεριαλιστική κατεύθυνση. Ο ταξικός αγώνας θα έπρεπε να τεθεί στο περιθώριο των εξελίξεων.
- **Sempre Pronti:** Βασικοί εκφραστές της πολιτικής των ιταλών εθνικιστών στη «μάχη του πεζοδρομίου» εναντίον των σοσιαλιστών.

ΣΟΡΕΛ- ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

- **Ζωρζ Σορέλ:** Γάλλος διανοητής στα έργα του οποίου εστιάζονται οι καταβολές του επαναστατικού συνδικαλισμού. Το σημαντικότερο έργο του ήταν το *Σκέψεις πάνω στη Βία* (1908) όπου ο Σορέλ καθορίζει την πολιτική ως αμείλικτο αγώνα για την εξουσία και προσπαθεί να ερμηνεύσει τη συμπεριφορά του πολιτικού ανθρώπου.
- Ως κύριοι μοχλοί για την κοινωνική και οικονομική απελευθέρωση του καταπιεσμένου από το κράτος ανθρώπου ορίζονται ο επαναστατικός μύθος και η βία.
- Ο μύθος του προλεταριάτου έπρεπε να ήταν αυτός της γενικής απεργίας. Ο συγκεκριμένος μύθος ήταν σημαντικός όχι τόσο για το πολιτικό του περιεχόμενο όσο για την ικανότητά του να κινητοποιεί τις μάζες. Τον συγκεκριμένο μύθο έπρεπε να χρησιμοποιήσει ο επαναστατικός συνδικαλισμός προκειμένου να αφανίσει την αστική τάξη.

- Ο Σορέλ θεωρεί πως η έννοια του μύθου δημιουργεί στον άνθρωπο το ψυχολογικό υπόβαθρο, το οποίο τον οδηγεί στον ηρωϊσμό. Ο κοινωνικός μύθος δικαιώνει τη θυσία και την πειθαρχία, χωρίς τις οποίες ο άνθρωπος θα έχανε το ηθικό του υπόβαθρο, γιατί η φυσική ροπή του είναι προς τον εκφυλισμό.

- Η βία διαθέτει έναν «ηθικό» χαρακτήρα και δημιουργεί μια αίσθηση σοβαρότητας, αφοσίωσης, σκοπού, αλληλεγγύης και δέσμευσης. Η ιστορία ήταν ταυτόσημη με τη βία. Είναι αδύνατο να ερμηνεύσουμε την ιστορία, εάν δεν κατανοήσουμε τον ρόλο της βίας. Η βία συμβάλλει στην αναζωογόνηση της ιστορίας γι' αυτό χαρακτηρίζεται ως «αγνή», «ιδεαλιστική», «δίκαιη», «εξαγνισμένη».

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Βασικοί εκπρόσωποι (Sergio Panunzio, Angelo Olivetti, Arturo Labriola, Agostino Lanzillo).

- **Arturo Labriola:** Υποστήριξε την ηθική αξία του πολέμου, αναγνωρίζοντας την πιθανότητα να διεξάγεται για κάποιο δίκαιο σκοπό. Θεωρούσε την πατρογονική γη και τον πατριωτισμό, όχι ως έννοιες, αλλά ως συναισθήματα απρόσιτα από τη λογική.

- Ένας ακόμη κινητήριος μύθος, εκτός από τους σορελιανούς μύθους, θα μπορούσε να ήταν ο απεργιακός στρατός. Αυτό συνεπάγεται τον διαχωρισμό του στρατού από το αστικό κράτος. Περισσότερες πιθανότητες για να συμβεί η συγκεκριμένη διαδικασία υπήρχαν κατά τη διάρκεια ενός πολέμου. Σε μια τέτοια περίπτωση το χάσμα ανάμεσα στον πατριωτισμό και τον σοσιαλισμό μειώνεται, ενώ και οι εργάτες νοιώθουν έτοιμοι να υπερασπιστούν την εθνικοπολιτιστική οντότητα του κράτους.

- **Angelo Olivetti.** Εντόπιζε αρκετά κοινά στοιχεία μεταξύ επαναστατικού συνδικαλισμού και εθνικισμού. Ο επαναστατικός συνδικαλισμός κυριαρχείτο από τη θέληση για δράση και για δύναμη, τον αντιωλισμό, τα αντιδημοκρατικά συναισθήματα, όντας ένα ιδεαλιστικό σχήμα, επηρεασμένο από τη νιτσεική θεωρία, όπως ακριβώς και ο εθνικισμός. Κοινό ζητούμενο ήταν οι ριζικές αλλαγές στην ιταλική κοινωνία. Τα δύο ιδεολογικά ρεύματα συνιστούσαν τις δύο αριστοκρατικές τάξεις σε μια κοινωνία βαθιά ηδονιστική. Ο ελιτισμός υπήρχε στις τάξεις και των δύο. Απλώς, ο επαναστατικός συνδικαλισμός επιδίωκε να έλθει στο πολιτικό και οικονομικό προσκήνιο μια ελίτ από παραγωγούς και ο εθνικισμός η ελίτ της φυλής.

- **Agostino Lanzillo.** Ο Lanzillo κατηγορούσε τον σοσιαλισμό για ροπή προς τον φιληδονισμό, υιοθέτηση της ιδεολογίας του οπτιμισμού, η οποία φανερώνει μια βαθιά άρνηση της ζωής, καθώς και της ιδεολογίας του θετικισμού.
- Η εργατική τάξη οφείλει οπωσδήποτε να απαλλαγεί από την ιδεολογική κηδεμονία του σοσιαλισμού προκειμένου να επιτύχει την πολυεπίπεδη ανάπτυξή της. Το ιταλικό συνδικαλιστικό κίνημα θα πρέπει να αποφύγει τις διεθνιστικές περιπλοκές και να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες, οι οποίες δημιουργήθηκαν μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, μετασχηματίζοντας όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία συνετέλεσαν στο να θεωρείται ο σοσιαλισμός ένα πεπαλαιωμένο σύστημα ιδεών.
- Το προλεταριάτο έπρεπε να απέχει από κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Στη μάχη του εναντίον του κράτους, μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως μέσα αντιπαράθεσης το σχολείο, το βιβλίο, την άμεση πίεση σε όλες τις κρατικές δομές και τη βία.